

Wat moet ik dán doen om studenten te motiveren?

„Is dit college verplicht?“, vroeg een student me voor aanvang van het hoorcollege ‘correct Nederlands’ op de School voor Journalistiek in Utrecht. „Nee, geen enkel hoorcollege is verplicht“, zei ik. „Dan ben ik dus voor niks gekomen“, zei hij.

Het eerste hoorcollege, als veel eerstejaarsstudenten nog denken dat het verplicht is, zit met zo’n zestig studenten aardig vol. Daarna treedt telkens een halvering op. In het derde en laatste hoorcollege zijn er nog enkele tientallen over van de negentig. De werkgroepen vertonen hetzelfde patroon. Gisteren waren er negen van de negentig. Aan hoge spelvaardigheid kan het niet liggen.

Ruim eenderde zakt voor de toets.

Is dit een te gemakkelijke kritiek op de luie student, met voorbijgaan aan de matige kwaliteit van veel onderwijs, zoals Floor Rusman suggereert (Opinie, 2 oktober)? Zijn de hoorcolleges te weinig uitdagend, afwisselend, inspirerend, stimulerend, activerend of urgent?

Ik presenteer geen deprimerende verzameling regels en regeltjes met uitzonderingen en uitzonderingetjes. Zo laat ik studenten met rode en groene kaartjes hun mening geven over de correctheid van tientallen spellingen. In een filmpje reflecteert kabouter Wesley op dt-fouten en behandelen Van Kooten en De Bie het verschil tussen ‘dat’ en ‘wat’. We eindigen altijd met twee wedstrijd-dictees.

Toch is dit kennelijk niet uitdagend, afwisselend, inspirerend, stimulerend, activerend of urgent genoeg. De overgrote meerderheid blijft thuis. Wat moet ik dán doen om hedendaagse jongeren te trekken? Wie het weet, mag het zeggen. Ik ben overal voor in.

GERARD SWEEP

Docent schrijvende pers op de School voor Journalistiek aan de Hogeschool Utrecht